

Morzsák a korinthusi levelezésből

28. ÁTVÁLTOZÁS

„Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni.” (1Kor 15,51)

Hogy lesz újra élő test abból, ami évtizedek (netán évezredek) óta a föld alatt porlad? Vagy hogy állhatna össze egyetlen szervezetté az a test, amelyet elhamvasztottak? Vagy elgondolható ép ésszel, hogy a levegőben szétszórt hamvak újra egyetlen összehangolt egységgé támadjanak fel?

Az apostoli válasz az, hogy természetesen nem ugyanaz a test támad fel, mint amelyik a halál martaléka lett. „Azt pedig állíthatom, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság nem öröklő a romolhatatlanságot.” (50) A bűn miatt a halandóságnak alávetett test nem tud létezni Isten új világában, alkalmatlan rá. A régi helyére új születik. A feltámadás hasonlóképpen megy végbe, mint mikor a növény magja a földbe kerül, ott elrothad, majd abból, ami elhalt, új élet csírázik. Vagy mint a pillangó, mely lárva- és bábállapotát hátrahagyva bontja ki szárnyait dicsőséges, új létformája kezdetén. Az új, feltámadt test születéséhez a régi testnek el kell porladnia, félre kell tétetnie. Az újjáteremtést az az Isten végzi, aki az első teremtés „legyen” szavát is kimondta. A vizek felett lebegő Lélek számára nem jelent semmi gondot, hogy a pszükhikosz (érzéki) test helyére pneumatikosz (lelki) testet alkosson, mely alkalmas Isten országa belakására.

Pál titkot mond. Nem mind fogunk meghalni Krisztus visszajövetele előtt, de mind át fogunk menni ezen a metamorfózison. Mindannyian új testet öltünk magunkra, azok is, akik életben – vagyis a földi életben – leszünk a Megváltó eljövetelekor. És minél jobban tudatára ébredünk mostani testünk nyomorúságainak, betegségeinek, fogyatékoságainak és gyalázatának, annál mélyebb sóvárgással reménykedhetünk az újban, a dicsőséges, romolhatatlan, örökkévaló testben.